

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, маја 2008.

Поштовани професоре, драги колега и пријатељу,

Прошло је скоро 15 година од нашег последњег сусрета, а више од 35 од када су нам се путеви први пут укрстили у просторијама Просеминара на Филолошком факултету у Београду.

Био је то кратак сусрет; ја, ускоро одлазећи дипломац са светске Књижевности, ти – тек одскора редовни професор поменутог факултета. На много твојих предавања нисам био, књижевне теорије, признајем, у то време су ме много мање занимале од конкретног писања, али зато памтим твоје наступе у телевизијској образовној серији у којој си сву лепоту античких текстова, језиком негованим и пуним ерудиције, успешно преносио најширем аудиторијуму. У време док је оронили Диктатор већ месецима (можда и годинама) био на самрти, као и држава коју је персонификовао, у тим, како их песник назва, “Вуненим временима”, ти си имао довољно мудрости и интелектуалне храбрости да народу говориш о вечним и непролазним вредностима Хомерове (по)етике. Као да си предосетио да ће и време репресије и идолопоклонства једнога дана бити за нама. Једино ни ти, као ни било ко од нас, ниси могао знати како ће та слобода изгледати и у ком правцу ћемо, тако “слободни,” као народ кренути.

До нашег следећег сусрета долази почетком 90-тих у просторијама Демократске Странке после првих избора у којима је Милошевић до ногу потукао разједињену опозицију. Да скратим: Неколицина нас предвођена Коштуницом, тобом, Батићем и професором Стојановићем одлучује да се издвоји из Демократске Странке и оснива Демократску странку Србије. Опрости ми због старачке дигресије, али и данас се живо сећам ентеријера скромног стана изнад Бајлонијеве пијаци, са кабастим прашњавим фотелјама на којима су се излежавале мачке, у коме смо у завереничкој атмосфери доносили “историјску одлуку”. Сећам се да ме је из необјашњивих разлога цео тај простор подсећао на унутрашњост саркофага у коме нема чак ни мртвих. На “бездушје и празнину”, како би рекао песник. Данас знам зашто сам се тако тада осетио.

Када је странка основана и ти постао њен Потпредседник а ја

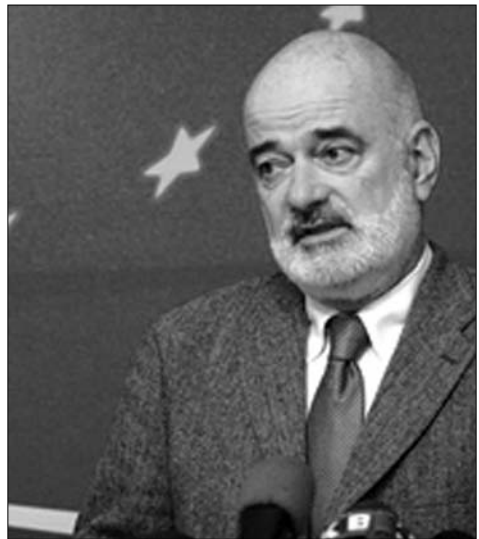
члан Извршног Одбора и представник за штампу, сећам се дугих и заморних састанака на којима је твој глас увек био глас компромиса, разума и толеранције. Верујем да веома мали број данашњих чланова ДСС-а зна да си управо ти, Владета, био идејни творац заштитног знака странке – мудре сове – а сећам се и твојих речи којима си свој предлог бранио: “Времена су опасна и компликована, говорио си, па нам је поред храбрости, за све што намеравамо да учинимо, потребна и велика мудрост.”

Сећања ме даље воде у Скупштину Србије где је нас 50 посланика ДЕПОС-а водило унапред изгубљене битке са владајућом већином. У њој је поред СПС-апаратчица и релативно упростојених Милошевићевих лакеја било и таквих ликова од којих ме, кад се присетим, и данас подилазе жмарци. Било је међу њима много радикалских викенд-добровољаца који су у Скупштину долазили право из пљачке и ту би се у скупштинском клубу наглас хвалили својим подвизима. Сећам се једнога кога су његови звали “војвода” (ликом је подсећао на Алена Гинзберга) који се у клубу пијан наврзао на тебе да ти објасни како се везује “корејска кравата”. Прво се, мумлао је, непријатељу пререже врат, па се онда, језик ...не могу даље, али се сећам како си ме, згрожен, преко стола погледао..

И баш некако у то зло време почиње политичка метаморфоза Војислава Коштунице, човека коме смо безгранично веровали. Приче о демократији, људским правима и европској будућности Србије скоро потпуно замиру и замењује их једна те иста флоскула да ми, као странка, морамо бити уз наш народ у Босни и Хрватској и да је то “једини начин да обезбедимо своје место на политичкој сцени”, а да Милошевића, док

рат траје, не треба рушити. Акцент је наравно на “месту на политичкој сцени” а не на искреној одбрани Срба ван Србије што народ веома добро види па Коштуница у јавности добија епитет “салонског националисте” или “Шешелја у фраку”.

И ево нас, временшловом у времену данашњем у коме је многи-

Владеја Јанковић

ма, верујем и теби, јасно да је фрак подеран, а цар го, и да између два Војислава, овог у Београду и оног у Хагу, скоро да и нема никакве разлике, на жалост, чак ни у степену политичке урачунљивости. Мржња према Европи, запенушани бес према онима који нам “отимају Косово”, а без икаквог плана како да се за то Косово боримо дипломатски, опседнутост Соланом, Реном и осталим “србомрзителима”, борба за голу власт без плана шта са њом учинити, митоманска идеја о Србији као изолованом светионику у борби за правду и истину у светским размерама, само су неке од опсесивних фиксација Војислава Коштунице које су се већ смучиле и Русији.

Што је најгоре, у својој борби да уз помоћ Радикала поново дође на власт, Коштуница прибегава Милошевићевој тактици “догађања народа” и де факто провоцирања грађанског рата. То смо већ видели током недавног вандалског паљења

Београда, о томе говоре и последњи хистерични покличи против Јуда, издајника, Бранковића и осталих којима ће “народ пресудити 11-ог маја”.

Шта хоћу да кажем, мој професоре?

Хоћу да кажем да је једино оружје које имамо моћ гласног говора и да свако од нас мора да се изјасни. Ледена мизантропија и мржња према животу самом која куља из оног саркофага на Бајлонијевој пијаци прети да замрзне и заледи целу Србију. То се по сваку цену мора спречити и у томе је, Владета, твоја велика улога и као бившег потпредседника странке и као дугогодишњег Коштуничиног пријатеља.

На теби је да народу кажеш да је ДСС, противно вољи већине њених оснивача постала екстремно, десно крило, некакав Sturmabteilung Српске Радикалне Странке. Да народ упозориш да је циљ пакта Коштунице и Шешелја, коме се у Хагу суди за ратне злочине, да створе владу са којом Европе неће желети ни о чему да разговара док ће они упорно тврдити да се Србија није “самоизоловала”, већ да је “неправедно изолована” зато што има “национално одговорну власт” – реторика коју добро познајемо из времена Милошевићеве владавине.

Повод за ово писмо је вест коју сам прочитао у једном београдском листу, а према којој си ти, наводно, Коштуници већ упутио писмо у коме га упозораваш да ћеш, уколико се одлучи на постизборну коалицију с Радикалима, јавно изразити своје неслагање. Уиме свега онога за шта смо се заједно борили, и у шта и ти као и ја, убеђен сам, и даље искрено верујеш, молим те да то учиниш пре избора јер Ђаво само што није дошао по своје.

С поштовањем, твој,

Небојша Јанковић

subscription - уредњавања

Прећулаћујем се на листе КИШОБРАН и урилаћем чек у вредности \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН

НАЈВАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Поћуните овај листић, уошћите га на доњу адресу, и следећих дванаест бројева КИШОБРАН-а бам оћиће уошћом.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3